

SOPHIE CLEVERLY

VIOLET VEIL'İN
GİZEMİ

YÜKSEK RİSKLİ DAVA

Eksik Parça Yayınları

Violet Veil'in Gizemi 3 - Yüksek Riskli Dava

Sophie Cleverly

Harper Collins Publishers Ltd. tarafından aşağıdaki isimle İngilizce basılmıştır:

The Violet Veil Mysteries- A Case of High Stakes

Text copyright © Sophie Cleverly 2024

Illustrations copyright © Hannah Peck 2024

Çeviri © Eksik Parça Yayınları 2025

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

Çeviren: **Elif Tahmiscioğlu**

Dizi Editörü: **Demet Çaltepe**

Sayfa Tasarımı: **Esrnur Gelbal**

Kapak Uygulama: **Artemis İren**

Baskı ve Cilt: **My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

Baskı: Eylül 2025

ISBN: 978-625-5874-47-4

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, HarperCollins Publishers aracılığıyla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz. Yazar/çizer, bu eserin yazarı/çizeri olarak tanımlanmasında manevi hakkı olduğunu iddia etmektedir.

 [instagram.com/eksikparcayayinlari](https://www.instagram.com/eksikparcayayinlari)

 [facebook.com/eksikparcayayinlari](https://www.facebook.com/eksikparcayayinlari)

 [youtube.com/user/eksikparca1](https://www.youtube.com/user/eksikparca1)

 [tiktok.com/eksikparcayayinlari](https://www.tiktok.com/eksikparcayayinlari)

 [x.com/eksikparcayayin](https://www.x.com/eksikparcayayin)

www.eksikparca.com

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.**

Gölbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

www.ikiayayincilik.com.tr

Sophie Cleverly, 1989 yılında Bath'ta doğdu. İlk hikâyesini hiç noktalama işareti kullanmadan 4 yaşındayken yazdı ve bu hikâye sadece uzun bir cümleden oluşuyordu. Neyse ki o günden beri kendini geliştirdi. Bath Spa Üniversitesi'nin Yaratıcı Yazarlık bölümünden mezun olduktan sonra aynı üniversitede Gençler İçin Yazı Yazma bölümünde yüksek lisans yaptı.

Şimdilerde tam zamanlı bir yazar olarak Wiltshire'da eşiyle birlikte bahçesi kargalarla ve içi kitaplarla dolu bir evde yaşıyor.

Sophie Cleverly'nin Kitapları
Sırasıyla Violet Veil'in Gizemleri Serisi
ÖLÜMCÜL DAVA
BİR TALİHSİZLİK HİKAYESİ
YÜKSEK RİSKLİ DAVA

Sırasıyla Scarlet ve Ivy Serisi
KAYIP İKİZ
DUVARDAKİ FISILTILAR
KARANLIKTA DANS
GÖLÜN ALTINDAKİ IŞIKLAR
MUM IŞIĞINDA LANET
SON SIR

Hikâyesi yeni başlayan Odette'ye

BİRİNCİ BÖLÜM

Eylül ayının başlarıydı. Yazın ağır ve kavurucu güneşli günleri hâlâ devam ediyordu ve ben gizemler içinde boğuluyordum.

Arkadaşım Oliver ve sadık köpek dostum Bones ile birlikte yakın zamanda bağımsız bir dedektiflik bürosu açmıştım. Bunun iyi bir şey olduğunu düşünebilirsiniz. Bir bakıma öyleydi. Müşterilerimiz düzenli olarak artıyor ve işlerimiz iyi gidiyordu. Cenaze levazımatçısı dükkanını gasp ettiğim babam, temiz para kazandığımızı görünce biraz da olsa heyecanlanmaya başlamıştı.

Sorun bize başvuru alan gizemli olayların çok basit olmasıydı.

Oliver, Bones ve ben, her ikisi de ölüm tehlikesi ile dolu Kara Dul ve Grecian Tiyatrosu'ndaki Hayalet vakalarını çözmüştük. Her şeye hazır olduğumuzdan emindim ama müşterilerimizin bize getirdiği vakalar önemsiz saçmalıklardan ibaretti.

Bir kadın “Annemin en güzel tüylü otrişini kaybettim,” diye yakınmıştı. “Hiçbir yerde bulamıyorum!”

Bulmamız topu topu beş dakikamızı aldı, gardırobun arkasına düşmüştü.

İri yarı bir adam, bir boksöre ait sert elleri ve façalı yüzüyle burnunu çekerek “Zavallı köpeğim Şampiyon kayboldu,” demişti. “Umarım at arabası ona çarpmamıştır. Havlayarak at arabalarının peşinden koşar.”

Bu vakada Bones’un burnu sayesinde bir saat içinde çözülmüştü. Şampiyon kasabın arkasında atıklar için dilenirken kapı kapanmış ve içeride kalmıştı.

Bu vaka bizi bir hafta boyunca meşgul etti ama bunun tek nedeni müşterinin hiç yardımcı olmamasıydı. Cep saatinin çalındığını düşünen genç bir adam saatinin nerede ve ne zaman çalındığını hatırlamıyordu. Sonunda saatini meyhanede unuttuğu ve ona Unutkan Frank lakabının takıldığı anlaşıldı.

Öğlen akşama dönerken cenaze salonuna doğru gittim ve Oliver “Bugün bir şey mi oldu?” diye sordu. Yeni bir tabutu ölçüyordu. Sonuçta dedektif işlerinden arka kalan zamanlarda hâlâ babamın çırağıydı.

Defterimin sayfalarını çevirirken iç çektim. “Papağanı kaybolan Bayan Beesley, eşinin onu aldattığından şüphelenen Bayan Jones, stüdyosundaki resimlerinden birinin çalındığını söyleyen Bay Siddhu...”

Oliver mezurayla ölçmeyi bırakarak “Ah, sanat hırsızlığı mı var? Bu ilginç olabilir,” dedi.

Bezgin bir sesle “Hiç değil,” dedim. “Araştırmak için stüdyoya gidince rakibinin yeni sanat eserini övünerek anlattığını duydum. Sadece Bay Siddhu’nun imzasının olduğu yeri boyamış. İnsanlar gerçekten aptal.”

Oliver nefes verdi ve omuzunu silkerek ölçmeye geri döndü. “Peki ya papağan? Ya da eş? Orada heyecanlı bir şeyler var mı?”

“Ne yazık ki hayır.” Yeni, ince, yazlık elbisemden sarkan ipliği çekiştirerek zihnimi bu sıkıcı vakalardan uzaklaştırmak için her şeyi yapardım. “Papağan hırsız sokağın aşağısındaki on iki yaşında bir çocuk ve bütün komşuları bana kuşun sürekli bağırarak kraker istediğini duyduklarını söyledi. Aldatan eş olayını çözmek daha da kolay oldu.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Oliver.

“Hım. Jones’ların evinin yanındaki postaneye gittim. Orada çalışan Bayan Gregson tam bir dedikodu makinesi. Bay Jones’un her gün Mirabel adında birine aşk mektupları gönderdiğini söyledi.”

“Pek yaygın bir isim değil,” dedi Oliver.

“Kesinlikle ve Bayan Jones hemen kim olduğunu anladı. Anlaşılan balo salonunda Viyana vals dersi veriyormuş.”

“Vah canına.” Arkadaşım duyduklarına inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

Abartılı bir şekilde içimi çektim. “Hepsi çok sıradan olaylar Oliver. Önemsiz meseleler. Biraz tehlike ve heyecan istemekte haksız mıyım?”

Oliver mezurayı masanın üzerine bıraktı ve koyu kahverengi gözlerini kocaman açarak bana baktı. “Gerçekten daha fazla tehlike mi istiyorsun? Yaşadığımız bunca şeyden sonra mı?”

Haklıydı. İkimiz de neredeyse katillerin ve işe yaramazların kurbanı olacaktık. Yine de ne kadar beladan uzak durmaya yemin etsem de o kadar belaya doğru mıknatıs gibi çekildiğimi hissediyordum. İnsan risksiz bir hayat yaşayabilirdi ama bu macerasız bir hayat olurdu.

DeFTERİMİ kapatıp kaldırdım. “Tabii ki hayatımın bir hendekte son bulmasını istemem ama biraz tehlike olsa güzel olurdu. Belki olaylara birazcık tehlike serpiştirilse...”

Oliver gözlerini devirdi. “Yanında da iki şeker ister misin?”

“Of sus be. Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Biliyorum. Sıkıldın ama benim canım çıkıyor.”

Alnını sildi ve bir zamanlar dedeme ait olan tahtadan eski sallanan sandalyeye doğru yürüdü. Kendini sandalyeye bıraktı.

“O eski sandalyeye bu kadar sert oturmaya devam edersen canın tam çıkacak,” diye uyardım. “Biliyorum, biliyorum, babam için sürekli çalışıyorsun. En azından senin zihnini meşgul edecek bir şeyin var.”

Oliver hiçbir şey söylemedi. Sadece omzunu silkip bacaklarını uzattı.

Yeni yeni büyüyen dedektiflik işimizin beni ev işlerinden, piyano derslerinden, dikiş dikmekten ve odamda tek başıma oturup aşırı sevgi dolu köpeğimle konuşmaktan kurtaracağını ummuştum. Oliver ile tanıştığımdan beri yalnız oturduğum zamanlar azalmıştı sanırım ama annem hâlâ ev işlerinde üzerime düşeni yapmamı bekliyordu. Üstelik bize gelen dedektiflik işleri benim pek ilgimi çekmiyordu. Hâlâ daha fazlasını istiyordum.

Salonda volta atarken yüksek sesle düşünmeye başladım. “Belki de daha uzağı gitmem gerekiyor. Daha büyük gizemli olaylar bulmaya çalışmalıyım. Acaba polisin çözemediğı olay var mı...”

Öksürük sesiyle konuşmam bölündü.

Yavaşça sese doğru döndüm. “Bu ses... tabuttan mı geldi?”

Oliver kaşlarını çatıp tekrar ayağı kalktı. “Tabuttakiler genelde öksürmezler.”

Bir süre dinledikten sonra Oliver hızlıca gidip tabutun üzerindeki örtüyü kaldırdı ve...

“Oh,” diye hafif bir ses geldi.

“Thomas!” diye bağırdım.

Küçük kardeşim masanın altına saklanmıştı. Oliver ve benimi gibi bir not defteri ve kalem tutuyordu.

Thomas dışarı fırladı. “Özür dilerim, özür dilerim,” dedi.

“Orada ne yapıyordun?” diye sordum sertçe.

Oliver “Casusluk mu yapıyordun?” dedi.

Thomas omzunu silkti. “Sadece not alıyordum.” Okul üniforması toz içindeydi.

Kollarımı bağlayarak “Neyi not alıyordun? Söyle.” diye karşılık verdim.

Benimle göz göze gelmekten kaçındı ve yerinde hafifçe kıpırdandı. Sonunda “Sizin vakalarınızı,” dedi. “Neler olduğunu öğrenmek istedim ve gün sonunda hep buraya geliyorsun.”

Homurdandım. “Bunlar seni ilgilendirmez Thomas. Çok küçüksün.”

Söylediği şeyin sanki bir faydası olacaktı gibi “Yedi yaşındayım,” dedi.

Oliver ona “Bu işlere bulaşırsan annen seni öldürür,” dedi. “Biliyorsun bu işlerden pek hoşlanmıyor.”

Thomas “Violet’ı öldürmedi ama,” diye karşı çıktı.

“Aslında öldürdü,” dedim. “SENİ YEMEK için mezardan çıktım!” Thomas’ı çılgın attıra attıra salondan dışarıya kadar kovaladım.

Geri döndüğümde Oliver kahkahalarla gülüyordu.

“Küçük yaramaz,” dedim.

“Gerçekten her gün buraya mı saklanıyormuş?”

Masanın altında saklanan küçük bir çocuğu fark etmediğim için kendime biraz kızarak omzumu silktilim. “Kim bilir? Her neyse, nerede kalmıştık?”

Oliver tabutun altındaki bezi düzeltirken “Gizemli olaylar arıyorduk,” diye yanıtladı.

Ellerimi sıktım. “Neyse, yarın yeni bir gün. Bakalım bize neler getirecek.”

“Ya tehlike getirirse?” diye sordu Oliver.

“O zaman onunla cesurca yüzleşeceğiz ve bizi öldürmemesini umacağız.”

Yeni gün doğdu. Güneş parlıyordu, hafif bir esinti vardı ve ben hazırdım.

Babamın masasının yanına alelacele sıkıştırılmış küçük masamda otuyordum. Bu masa üzeri yıllar içinde kazınmış isimlerin baş harfleriyle doldurulmuş eski bir okul sırasıydı. Buraya sığabilen tek şey buydu ve bana aitti. Önümde not defterim ve bir fincan çay vardı. Bones yanıma kıvrılmış kuyruğu tembelce yeri süpürüyordu.

Babamın yardımcısı Ernesto daha fazla malzeme sipariş etmek için sıkı çalışıyordu. Köpeklerden biraz korkuyordu ama

artık Bones'a alışmıştı. Zaten Ernesto'nun yanına yerleştiğim ve Bones da beni neredeyse gittiğim her yerde takip ettiği için alışmak dışında bir şans kalmamıştı.

Bana "Henüz müşteriniz yok mu, Bayan Violet?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "İlgi çekici bir şey yok." Küçük not defterimi karıştırdım. "Bu sabah erken saatlerde birkaç kişi geldi ama hepsi sıkıcıydı. Kayıp ayakkabı, yankesicilik; bunu çözme şansım yok çünkü bu şehirde her gün milyonlarca hırsızlık yaşıyor ve burayı çiçekçi sanan biri... O zamandan beri sakın."

İç çekerek Oliver'ın benim için artan bir tahta parçasına ismini oyarak yaptığı isimliği elime aldım. Üzerinde şu yazıyordu:

VIOLET VEIL, DEFEKTİF

Oliver hâlâ yazarken zorlanıyordu ama onu düzeltecek kadar kalpsiz değildim. Bunun yerine F'yi D yapmak için elimden geleni yaptım.

Ernesto nazıkçe divitini mürekkebe batırırken bana baktı ve "Belki artık o kadar fazla müşteri gelmez," dedi "İşler her zaman yoğun gitmez."

"Hayır, yakında birileri gelecek," dedim. "Bundan eminim."

Beklenti içinde kapıya baktım.

Buna rağmen birkaç dakika sonra içeri bir hanımefendinin girmesi sürpriz oldu.

"Edgar D. Veil ve Oğulları, Cenaze Hizmetlerine hoş geldiniz. Ben Ernesto, hizmetinizdeyim. Nasıl yardımcı olabiliriz?"

Kadının sarı ve gösterişli buklelerinin arasında birkaç beyaz tutam vardı ve yas giysileri içindeydi. Siyah bir mendili vardı. Bones ayak bileklerini koklamaya çalışırken kadın Bones'un etrafından nazıkçe dolandı. "Cenaze töreni düzenlemek için buradayım," dedi.

Ernesto sıcak ve yumuşak sesiyle "Kaybınız için çok üzüldüm hanımefendi," dedi.

Kadın gözlerini silerek “Teşekkür ederim,” dedi. “Büyük amcam Herbert’in geride kalan tek akrabası benim, anlıyorsunuz değil mi?”

“Oturun lütfen,” dedi Ernesto. “Sizin için elimizden gelen her şeyi yapacağız.”

Kadın otururken elimde sıkıca tuttuğum kalemle ona doğru eğildim. “Acaba... herhangi bir gizemli bir durum var mıydı? Ölümü olağan dışı mıydı? Büyük sürpriz oldu mu mesela?”

Kadın bana boş gözlerle baktı. “104 yaşındaydı.”

“Ya.” Kalemimi bıraktım. “Üzıldüm.”

Ernesto bana baktı, kalkık kaşları benden ne beklediğini çok açık bir şekilde gösteriyordu.

Sandalyeden kalkıp dükkanın arkasındaki ofise doğru yürürken “Şimdi gidiyorum,” dedim.

Bones kuyruğu bacaklarının arasında beni takip etti.

“Utanmış gibi davranma,” diye fısıldadım. “Benim suçum.”

Kadın gittikten sonra dükkana geri döndüm ve Ernesto’dan defalarca özür diledim.

Sert görünmeye çalışarak “Belki de insanlara sevdiklerinin öldürülüp öldürülmediğini sormasanız daha iyi olur, Bayan Violet,” dedi.

“Bir daha olmayacak,” diye ona söz verdim. “Sadece biraz heyecan arıyorum, o kadar. Annemin bu öğleden sonra toz almada ona yardım etmemi ve dikiş pratiği yapmamı beklediğini biliyorum. Kendimi bu sıkıcı hayata teslim etmeden önce belki bir soruşturmayla başlarım diye ummuştum.”

Ernesto gülümsemesini bastırdı. “Yakında bir müşteriniz olacağına eminim.”

Duvarda tik taklayan saate baktım ve yarım saat geçmesini izledim. Ernesto’nun kaleminin pürüzlü kâğıt üzerinde çıkardığı

hışirtı sinirlerimi bozuyordu. Bones, odanın içinde sekiz tur attı ve koklayacak ilginç bir şey bulamayınca pes etti.

Sonra tekrar kapı açıldı ve hepimizin dikkati bir anda oraya çevrildi.

“Edgar D. Veil ve Oğulları, Cenaze Hizmetlerine hoş geldiniz,” diye söze başladı Ernesto.

Konuşması kaba, sakallı, iri yarı bir adamın odanın içine dalıp bir kartviziti sallamasıyla bölündü. Adam kaba bir şekilde “Sen değil,” dedi. “Ben onun peşindeyim.” Kartı önümdeki kasaya vurdu. “Veil Soruşturma. Sen dedektif kızsın, değil mi?”

“Kaşlarımı çattım, adamın saygısız tavırlarından pek hoşlanmamıştım. Bones koşarak yanıma geldi. “Benim. Ne hakkında?”

Adam ellerini birbirine vurduktan sonra etrafına bakındı. Biraz huzursuz görünüyordu. “Senin için bir işim var. Büyük bir iş. Bu meselenin hemen halledilmesi gerekiyor.”

Kaşlarını kaldıran Ernesto’ya baktım. Sonra adama döndüm. “Peki, iş nedir?”

Adam öne eğildi, ellerini abartılı bir şekilde küçük masama koydu. “Silvershell,” dedi. “Elması’nın çalınması.”